

23-F, el triomf pòstum d'Armada?

«En els processaments i les presons, l'exili i el bloqueig de les reformes, s'ha imposat la relectura reaccionària de la Transició, com volien alguns dels colpistes»

Les circumstàncies anòmales en què s'han commemorat els 40 anys del 23-F (<https://www.naciodigital.cat/noticia/216356/regim-78-amaga-esquerdas-quarante-aniversari-23-f>) són una manifestació més de la crisi múltiple que afecta l'Estat. Si un projecte nacional es plasma també en un seguit de diades i celebracions que són compartides per una immensa majoria de la societat, el 23-F ha estat una d'elles. Hi va haver un moment en què va semblar que la data aconseguia el seu propòsit d'aplegar a l'entorn de la Corona i del rei Joan Carles I un cert consens social.

Però la crisi social, la desesperança de sectors creixents de la societat enmig d'una crisi econòmica molt greu, els efectes de la pandèmia, el conflicte amb Catalunya, el desprestigi de les elits, les decisions reaccionàries d'un poder judicial desbocat, l'Espanya buidada i les protestes que, de Linares a Barcelona, esclaten arreu han fet inviable la consolidació d'un projecte nacional espanyol.

Els 40 anys del cop d'estat frustrat del 23-F ha estat una altra oportunitat perduda per l'Estat. La papereta que tenia avui Felip VI era difícil. L'actual monarca s'ha hagut de referir al seu pare de manera explícita. (<https://www.naciodigital.cat/noticia/216322/felip-vi-elogia-rei-emerit-seva-fermesa-autoritat-23-f?rlc=an>) Però tot en l'acte previst ha estat escadusser. La casualitat ha fet, a més, que el monarca estossegués repetidament en el moment de referir-se al rei emèrit, com un senyal afegit d'incomoditat.

El rei emèrit no hi era avui al Congrés, per raons òbvies. Però l'absència de les forces sobiranistes de Catalunya, el País Basc i Galícia, com també que el vicepresident Pablo Iglesias no aplaudís les paraules del rei, han recordat que la primera magistratura no és vista com l'encarnació de totes les societats d'Ibèria, sinó com el símbol d'uns poders dominants en el cor de l'Estat.

Crida l'atenció com, en el discurs oficial del règim del 78, es guarden paraules de reconeixement envers el PCE de Santiago Carrillo. Ja és un lloc comú. Però els elogis al PCE de la Transició són tan sols retòrics i, per tant, falsos, quan els mateixos sectors oficials consideren Podem i les forces sobiranistes catalanes i basques hostils al model democràtic espanyol.

El cop del 23-F, el de Tejero i Milans del Bosch, va fracassar. Però paradoxalment, els tres protagonistes que no es van llançar al terra aquell 23-F, Adolfo Suárez, Gutiérrez Mellado i Santiago Carrillo, van acabar sent tres derrotats de la Transició, enfront alguns que no van restar asseguts, des de Felipe González a l'ala més dretana d'UCD. En els processaments i les presons, l'exili i el bloqueig de les reformes, s'ha imposat la relectura reaccionària de la Transició, com volien alguns dels colpistes. Quaranta anys després. Com una revenja pòstuma de la "solució" Armada. (<https://www.naciodigital.cat/noticia/216200/paper-rei-poders-factics-incognites-23-f?rlc=an>)